మేక సందేశము – జీవన వేదన

డా. ఎం.పద్మకుమారి, అసోసియేట్ ప్రొఫెసర్ ఆఫ్ తెలుగు,
ప్రాచ్య విద్యా పరిషత్ (సాయంత్రం) ప్రాచ్య కళాశాల, స్టేషన్ రోడ్, కామారెడ్డి – 503111.

ఆధునిక తెలుగు వాఙ్మయంలో ప్రాచీన సంప్రదాయ ఛాయలు గల రచనలు అరుదు. ఈ కోవకు చెందిన కవి పి.ఏ. కుమార స్వామి. ఇతడు రచించిన **'మేక సందేశము'** అను జీవనవేదన చిన్ని పొత్తమును చదివిన వారికి హృదయము ద్రవించక తప్పదు. తానొక జంతువని, బ్రతుక వీలులేదని మానవ జాతి చంపి తినుమన్నదని మనోవేదనను మేక వెలిబుచ్చు కావ్యమిది. అంతేగాక అవినీతిపరులు, అసమర్థులు నైన అధికారుల చేతిలో అమాయక జనులు నలిగిపోవుచున్నారని తెలిపే వేదన ధ్వనిగా గోచరించును. అదియే ఈ కావ్యరూపావతరణకు నాంది పలికినది.

భూలోకములో మేకనై పుట్టి ఆకులలముల మేసి బలిసి, కసాయి కత్తికి బలియై మానవులకు మదము నిచ్చితిని గదా ! నరజాతికి నీతియున్నాదా? సకల మతములవారు వారివారి కుక్షిని నింపుకొనుచున్నారని చూపిన పద్యమొకటి.

"స్కేపు గోటును గావలె క్రిష్టియనుల
తరణ సమయమ్ము నందు దుశ్చర తపస్స
మాధి లేక యా రంభోరు మర్దన కయి
గేటుగా విప్రునకు నొక్క గోటు వలయు''

అని కవి మనస్తాపముతో రచించెను. ఇది అమాయకుడయిన ఉద్యోగి బలియైన తీరును ప్రకటించుచున్నది. రకరకముల పేర్లు పెట్టి తనను చేయుచున్నారనియు, నరుని కీర్తి కొరకు, యక్ష, యజ్ఞ ఫలముల కొరకు లెక్క లేనన్ని పశువులు అసువులు బాయుచున్నవి. అయినను అర్థక (మానవ) జాతికి పేరు దక్కునే? యని ప్రశ్నించుట హృదయ వేదనయే గదా! ఈ మేక సందేశంలో నరజాతికి (నీతి) జ్ఞానమున్నదా? నరులు పీక్కు తినుటకు సృష్టిలో ఒకరుండి తీరాలి. కాబోలు ? అకటా ! నన్ను తలచేదెవ్వరు? అది దుఃఖించినది. దేవతలంతటి వారు జంతువుల జోలికి రాక పావనమని యెంచిరి. కాని నాగలి యేమిటి? మృగనాథ వృకాదులను వదిలి నన్ను ఖడ్గానికి బలిచేయుట యెంతవరకు న్యాయము?

నేను ఆయా కొండలలో, ఆడవులలలో ఆకులు మేసి, ఎండ వానలకోర్చి, ఆయాసపడి బ్రతికి ఆయుష్షు పెంచుకొందమనిన మధ్యలోనే నా ఆయువు తీరిపోవుచున్నది. మానవునకు మానవుడె శత్రువనెడి మాట నిజమైనది. పశువులకు ప్రధాన శత్రువు నరుడే గదా!

''ఆయా కొండల బండలం దిరుగు చాయా యాకులన్ మేయుచున్
గాయం చెండల నెండి వానల నుగ్లిన్ నంబై యాహానీళ్ళతో

నాయాసంబుఁ బిపాసఁ బాపుకొనుచో నద్దాని సారాంశమా
యా యుర్వేదము సంగ్రహించె నకటా యాయుస్సు తీరంగదే''

ఇచట తన ఆయుస్సును ఆయుర్వేదమే దొంగలించెననుట చక్కగా పోల్పబడినది. నేను ఎంతో కష్టబడి భూమ్మీద పది దినాలు ఉండాలనుకొంటే నన్నుండనీయరు గదా! ఈ నరులు. నరులే నా శత్రువులు. బ్రహ్మ నాకెంతటి శాపము నిచ్చెను గదా! నా కాయముపై రాలిన ఈగను ఇట్లు పారద్రోలుటకు కూడ సరిపోని బెత్తెడు తోకను సృష్టించెను. మామగారి బ్రహ్మ గదా! ఇక నరుల మాటేమిటి?

''ఎంత బలిసియు నేమి మాకేమి ఫలిత
మంత బ్రతుకును ధాత యొక్కింత తో
లోక నిముడించెనది యీగనేని తోల
జాల దక్కట వైరుల తోల గలదే?''

అని దుఃఖించినది. దినదిన గండము నూరేళ్ళాయుస్సని పలికే నానుడి నాయందు నిజమైనది. మనుజులు నను భూమిపై ఒక్క క్షణము కూడ ''మాననీయరు గాదా దినము మాత్రము నమ్మున'' అని భగవంతునకు నివేదించుట, మానవులకు తలవంపు చేయించినది. అంతేగాక మాకంటే తుర్కలు మేలు. మాగతి వినండని మానవ జాతిని నిందించిన తీరు ఈ క్రింది పద్యంలో గమనింతము.

''పండుగఁజేసికొందుమని బాలురు వృద్ధులు స్త్రీలు పూరుషుల్
నిండు మనంబుతోడ బకిరీమన క్రిస్మసునన్ వ్రజస్థలీ
మండను జన్మ పర్వమున మా వధ మత్యధికం బొనర్తు రే
ముండును మాకు పండుగలహో శునకంబుల భాగ్యమబ్బునే''?

అని కుక్క కన్న హీనమైన బ్రతుకని క్షోభించినది. అన్ని మతాలవారు పండుగలని, పబ్బాలని, విందులని, విలాసములని, వేడుకలని మా ప్రాణములు తీసి, మెండుగ వండుకొని మెక్కుతున్నారు గదా! మానవులు నిద్ర (మత్తు-నిషా) లో నున్నారు. రాత్రి పోయినది. తూర్పు కొండలపై నుండి ఎఱ్ఱని కాంతి కన్పించింది. తెల్లవారినది. లేవండని కోడి కొక్కొరోకో! యని కూసినది. ఇది జ్ఞానోదయ కల్పనము. కాని ఇది గమనించని అజ్ఞానులు దానిని కూడ చంపి, ''మెక్కుదురా అక్కసు దీరక మానవోత్తముల్'' అని బాధపడినది. ఇచట దుర్మార్గులు, దుండగులు, మదాంధులు సామాన్యులను బాధించుచున్నారని భావము.

సంస్కృతమున పాణిని ''కుక్కుట పక్షి రవము'' గూర్చి సూత్రీకరించెను గదా! ఈ మాటలలోని కవి లోకాన్ని గ్రహించుమని క్రింది పద్యము –

''అనునాసికమ్ము దొలియగ
నను కూలము మూడు పలుకులని యెరుగడు పా
ణిని సూత్రము చేయును కద
విని కుక్కుట పక్షి రవము వేకువ వేళని''

''గడ్డి తిని బ్రతుకుచుండియు యడ్డంకులు లేక మాన్య తార్హులు గారే'' అని తన బాధను మేక వ్యక్తపరచినది. అంతేగాక మీరు చేయు హింసకు కోపము లేక మా మెడ నరుకు నరజాతికి తలొగ్గితిమి గదా! ఇంకా ఏమి చేయగలవారము.

''మెడ నరికెడు వారల పై
నెడదను ద్వేషమ్ము కోప మిసుమంతయు నే
ర్పడదుగ మా జాతికి మ్రా
న్పడుదుము మీ హింసగని వినా హేతుకమున్''.

మచ్చిక చేసిన వారిని నమ్మక చేయగలిగినదేమున్నది. నమ్మినవారు గొంతుగోయుదురని నమ్మకమేమున్నది. ఏ వాడ చిలుక ఆ వాడ పలుకు పల్కుచు భద్రంగా ఉన్నది. ఎక్కడున్నను, ఏమైనను మా మాట మారదు. మా బాట సాగదు గదా! హతవిధీ! అని బ్రహ్మను నిందించినది. ఈ మాటలు అవి మేక ద్వార తన ఆవేదనను లోకానికి నివేదించు ధ్వని.

మానవుల తెలివి నేమనవచ్చును? రాళ్ళను రప్పలను పూజించి దేవతలందురు. మానవుల భావమేమో తెలియజేయు పద్యము.

"పల్కితిమి గూడ మానవ ప్రవరులెంత
బుద్ధిశాలురు ! పాదపములను నాగ
ములను రాలను దైవతములని పూజ
సల్పుదురు వారి గరిమను దెల్పగలమా"?

అని మానవరీతి వృత్తులను, ప్రవృత్తిని తెలియజేసి, హృదయ విదారకమగు కరుణ రస్ఫూరకముగా రచించినాడు. ఈ వర్ణవ కరుణశ్రీని స్ఫురింపజేయుచున్నది.

"ఓరి కళాభిమాని" అను పద్యములో దేవతల వేషములు వేసి, నీవు మమ్ము జూబి గండ కత్తెరలతో ఘోరము చేసి, రాక్షసుడవైతివి నరుడా? మీ పొట్ట కూటికి మము జంపుట న్యాయమా? మేము మీ నరజాతికి కీడు జేసితిమా! అని నిర్మోహమాటంగా జీవహింసపై కవి తన కులమును ఝుళిపించినారు.

"చీరును చింతలేని సుఖజీవులమై మనుచుందుమయ్యాయే
యాకులొ తీపలో పథములందను కూలములై మేముచున్
పోకలు పోమచుందుమదెపో వధశాలకు జేరి పోమ మా
మేకల మందజూచి నరమేధ తలంపదా సామ్యసారమున్".

అడవిలో ఆకులలములు మేసి బ్రతికి, మధ్యలో వధశాలకు తరలి పోవరు బ్రహ్మ శాపమే కాబోలు! "మా మేకల మందజూచి నరమేధ తలంపదా సామ్యసారమన్" అని ఉపనిషత్సారమును ప్రబోధించిన కవి ధన్యుడు కుమారస్వామి.

నరజాతి జేయు జీవహింసను కవి శ్రీ కుమార స్వామి బుద్ధుని బోధను ప్రవచించినారు. 'మే' తమ బ్రతుకు మార్గమును గ్రహించి, మానవ రీతిని మార్పును కోరి రచించిరి. సామాజిక స్పృహ, చైతన్యము కల్గింపజేము రచన ఇది.